

emelkedik. Ez a magasságkülönbség már jól látszik.

A területen 17-féle fafaj került ültetésre. A madarak még néhány fafajt szórványosan betelepítettek. Jelenleg a szürkedió (*Juglans regia*) és a fekete-dió (*Juglans nigra*) mutat szebb fejlődést a jobb termőhelyen. A mogoró (*Corillus avellana*) mint őshonos növény tűnik a legalkalmazkodóbbnak.

A kereszttel átölelt terület beültetése után néhány kolléga fölvetette, hogy az 56-os eseményekben résztvevők, és mégis idehaza maradtak, illetve az 1956-57-es években külföldről visszatelepülők sem tudhatták előre sorsuk alakulását. Ezért az itthon maradtak emlékére a fennmaradt üres területet feketedióval és szürkedióval ültettem be.

Őrizze ezen emlékerdő az 1848-os Magyar Szabadságharc Vértanúinak emlékét.

Legyen emlékhely e terület mindazon diáknak, aki tanintézete gyökerét Selmechányán tudja és 1956 szeptemberében Sopronban kezdte meg tanulmányait függetlenül attól, hogy a Bányá-, Kohó-, Erdő-, Földmérő- vagy a Geofizikus-mérnöki Kar hallgatója volt.

Hirdesse ezen Emlékerdő 1848, 1956 a Sopronból menekült hallgatók, tanáraik (-ink) emlékét, akik az 1956-os vérzivatarban a nagyvilágban szétszóródva, vagy a kanadai csoportokhoz tartozva folytatták tanulmányaikat, illetve a keserű kenyérkeresés rögös útját kezdték járni.

Emlékezzünk arra a személyre is, aki az 1956-os esemény következtében vesztette életét, és aki a menekülés

hosszú útján baleset következtében távozott közülünk.

Azokról a soproni fiatal középiskolás diákokról sem szabad megfeledkezni, akik 1956. november 4-én ott voltak velünk a „Kópházi síkon”, feltehetően nem szülői engedéllyel. Ezekről az elszánt felnőttgyermekről nagyon keveset tudunk.

Szóljunk azokról is, akik az 1956-os szabadságharc után idehaza, mint volt soproni diákok a bosszúállás hadjárata miatt szenvedtek, s kerültek többszörösen hátrányos helyzetbe.

A megemlékezés összejövételén szójunk majd a harang, a fohász az egyetemes magyarságért és azokért az elfeledett magyarokért kétszeresen, akik eddig a legkevesebbet kapták a nemzettől!

Beliczay István

Márciusi ifjak: Sopron, 1967

Adatok után kutatva nemrég fellapoztam naplószerű feljegyzéseimet, melyek közt igen érdekes eseményre bukantam. Az időpont: 1967. március 15. szerda. Helyszín: Sopron, a városi KISZ-ház kultúrterme.

Ugyanis itt tartották a '48-as forradalom és szabadságharc emlékműsorát „A jövőnké kollégiuma” címmel. Az akkori időkre talán már maga ez a cím is jellemző. Az Egyetemi Színpadot a városi párt- és KISZ-bizottság felkérte, hogy egy rövid „kultúrműsorral” járuljon hozzá a rendezvényhez. Így is történt.

A műsor után beszélgetésre került sor, mely vitára váltott. Jelen volt a városi PB második embere, akit a köznéppel csak „Csíkos” Pintérként emlegetett, lévén az illető hajában egy karakteres ősz hajtincs. Az egyetemet a színpadosokon kívül Pintér Ferenc docens, a Marxista Tanszék vezetője is képviselte. Szerencsére. A vita ugyanis rövid idő után éles szópárbajba torkollt. A provokátor „Csíkos” Pintér elvtárs volt. Műsorunkból hiányolta ugyanis a pártot és a szocializmust életető műveket. (Ő még ott tartott, mint szeretett technikumi tanárom, Szecső János, aki feleltetés előtt így szólt: „húzz egy tételt fiam, és mesélj nekem a Buprestidaeae-kről”.)

Valószínűleg az bőszíthette fel, hogy összeállításunkban Petőfitől A kutyák dala és A farkasok dala, Adytól Az én magyarságom, József Attilától A Levegőt című versek hangzottak el. Ezután többen is hozzászóltak. Az egyik sajnálkozott, hogy az ünnepségre jövet a város

polgárainak mintegy húsz százaléka vicsorit csak kokárdát, ámde külön dicsérte az Erdészeti Technikum diákjait, akik kivétel nélkül kitűzték. Egy egyetemista (sajnos a nevét nem jegyeztem fel) felbátorodva az előtte elhangzottakon, szinte felelősségre vonóan kérdezte a titkárhelyettes elvtársat, hogy „az ünnepen miért nincs kint a magyar zászló a városi párt házon?” Döbbszent csend fogadta a kérdést. Határozottan emlékszem, a mi Pintérünk vastag ajkaiiba harap. arca megmerevedik. Ez néhány pillanatig tartott, majd öt perc szünetet kezdeményezett. A szünet alatt „tisztá hülyéknek” nevezett bennünket, figyelmeztetett, fogjuk vissza magunkat, mert nem tudjuk, mit kockáztatunk. „Ez egy vaddisznó” – mondta és a főember felé bökött.

Szünet után csendesebb vizeken evezve folyt a diskurzus. Mértéktartó és logikus érveket felsorakoztatva folytatta a polémiát Szabados János és László bátyám.

A felszólalásokkal remekül harmonizált az Új írás 1967. januári számában megjelent Sipos Gyula-vers, melyet ugyan tudtam már kívülről, de hogy jelezem: az elhangzott gondolatok nem ördögtról való, hiszen nyomtatásban jelenhetett meg, a folyóiratot „Csíkos” Pintér felé mutattam, majd felolvastam a verset.

Naplóm szerint: „Lehet, hogy nekem nem használ sokat, de felolvastam”. Az események további menetét nem rögzítettem és nem is emlékszem rá. Arra viszont igen, hogy hónapokkal később egyik professzorom egy kötetlen négy-

szemközti beszélgetés alkalmával megkérdezte, tudom-e, hogy az ominózus verbális csörte utáni nap begördült a fekete Volga a Rectori Hivatal elé (oh, dicső selmeci autonómia). A gépkocsi utasa Gál János rektornak szegezte a kérdést: „ti ellenforradalmárokat neveltetek?”, majd javasolta, hogy Szabadost és a két Pápaít távolítsák el az egyetemről. Gál Jánost lelke mélyén dühíthette a hajdani autonómia durva megsértése, így maradt minden a régiben.

Pápai Gábor

Sipos Gyula
Gyávaság

Mi olyan gyávák vagyunk már, hogy senkitől se félünk. Kezet fogunk jókkal és gonoszokkal, és tapsolunk merő udvariasságból, mikor a szónok végére ér beszédjének. Hagyjuk, hogy csikorgó-szavú fölolvások oktassanak bennünket, szemünkre vessék hitványságainkat és sose kérdezzük meg: mi jogon? Tudomásul vesszük a fából készült tribünöket, lépcsőket, emelvényeket, színpadokat s a dísz-elnökségek ranglistáját. Nem zárjuk le a televíziót akkor se, ha a pléh-kakas kukorékol. Nem veszünk össze senkivel. Nincs hangos szavunk és düheink csak engedélyezett húsokba marnak. Mi olyan gyáván élünk! Azt hisszük, hogy helytállunk Alig van ellenségünk. Alig van jóbarátunk.